

Κ. Παλαμ., Δειλοί καὶ σκληρ. στίχ. 2, 85. Συνών. *γενναρίζω*, *γενναριώτης*, *γενναριώτικος*. β) Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. ἡ κακὴ ψυχικὴ διάθεσις, ὁ ἐκνευρισμὸς Κεφαλλ.: Φρ. *Ἔχει τὰ γενναριώτικα του* (ἔχει τοὺς θυμούς του, εἶναι ὠργισμένος). Συνών. φρ. *Ἔχει τὶς κακιές του*. *Ἔχει τὰ φεγγάρια του*.

γενναρίζω Βιθυν. (Παλλαδάρ.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω. Μιμοῦμαι τὸν Ἰανουάριον, κάμνω ὅ,τι καὶ ὁ Ἰανουάριος, ἐπὶ καιροῦ: Γνωμ. *Γεναρίζει, φλεβαρίζει καὶ καλοκαιρᾶς κυρίζει* (κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἐπικείται ἡ πρὸς τὴν ἀνοιξιν μεταβολὴ τοῦ καιροῦ).

Γενναριότης ὁ, ἀμάρτ. *Γεν-ναριότης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιότης.

Ὁ μὴν Ἰανουάριος: Ἄσμ.

Ἀρκιμην-νιά κι ἀρκιχρον-νιά κι ἀρκή τοῦ Γεν-ναριότη κι ἀρκήμ βοῦ περιπάτησεν ὁ Κύριος 'ς τὸν γόσμο.

γενναριώτικος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιτικός.

Γενναριώτικος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: *Γενναριώτικο σκοτάδι* (πυκνὸν σκότος) Ἀρεόπ. *Γενναριώτικη νύχτα* (νύξ μακρὰ καὶ λίαν σκοτεινὴ) Κίτ. *Γενναριώτικο φεγάρι* (ἡ λίαν λαμπρὰ σελήνη) αὐτόθ. || Φρ. *Ἔναι σὰ γενναριώτικη νύχτα* (δὲ ἀνθρωπὸν σύνοφρον καὶ στενοχωρημένον) αὐτόθ. || Γνωμ. *Γενναριώτικο φεγάρι παρὰ λίγο σὰν ἡμέρα* (διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς σελήνης κατὰ τὸν Ἰανουάριον μῆνα) αὐτόθ.

γενναριώτης ἐπίθ. ἀμάρτ. *γενναριώτ'ς* Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ.) Θηλ. *γεν-ναριώτισσα* Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιώτης.

Ὁ κατὰ τὸν Ἰανουάριον ἐνεργῶν ἡ λαμβάνων ὑπαρξιν Ἀρτάκ. Κύζ.: Φρ. *Γενναριώτ'ς* κάττος (ἐπὶ ἀσελγῶν, διότι ὁ γάττος κατὰ τὸν Ἰανουάριον ὀργᾷ πρὸς συνουσίαν).

Τὸ θηλ. καὶ ὡς οὐσ., ἡ ἀγελάς, ἡ γεννηθεῖσα κατὰ τὸν Ἰανουάριον Νίσυρ.

γενναριώτικος ἐπίθ. Αἰγιν. Ἀττικ. Οὐδ. πληθ. *γεν-ναριώτικα* Πάτμ. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γενναριώτης* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

Γενναριώτικος, ὁ ἰδ. Αἰγιν. Ἀττικ.: Γνωμ. *Γενναριώτικον φεγγάρι κλάδευε καὶ μέραν μὴ ξετάζης* (καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πλησιφαοῦς σελήνης τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων).

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. καὶ ὡς οὐσ. 1) Αἱ αἰγες, αἱ ὁποῖαι γεννοῦν κατὰ τὸν Ἰανουάριον Πάτμ. 2) Ἡ ὕψιμος σπορὰ Νίσυρ.

γενναροκαβαλλικεύω ἀμάρτ. *γεν-ναροκαβαλ-λαϊκεύω* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* καὶ τοῦ ρ. *καβαλλικεύω*.

Χρησιμοποιοῦ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τὰ ὑποζύγια δι' ἱππασίαν: Γνωμ. *Ἀγρουστοτάζει, γεν-ναροκαβαλ-λαϊκήκα* (τὰ ὑποζύγια πρέπει νὰ τρέφονται καλῶς πρὸ τοῦ χειμῶνος, διὰ νὰ εἶναι κατ' αὐτὸν ἀκμαῖα πρὸς ἐργασίαν).

Γέναρος ὁ, ἀμάρτ. *Γέν-ναρος* Πάτμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *Γενάρης* ὡς μεγεθ.

Ὁ Ἰανουάριος ὡς ἔχων περισσοτέρας ἡμέρας ἐν σχέσει

πρὸς τὸν Φεβρουάριον: Φρ. *Ἔβγα σὺ ὁ Γέν-ναρος | νὰ μπῶ γὼ ὁ Φλέβαρος | νὰ κάμω νιούς καὶ γέροντες | νὰ κατοῦροῦ 'ς τ' αὐλάκι.*

Γεναροφλέβαρο τό, Πελοπν. (Οἶτυλ. Λεῦκτρ.) Πληθ. *Γεναροφλέβαρο* Κρήτ. (Σέλιν.) Πελοπν. (Ἀρεόπ. Γέρμ. Κάμπος Λακων. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *Γενάρης* καὶ *Φλεβάρης*.

Ἡ χρονικὴ περίοδος τῶν δύο μηνῶν Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου ἐνθ' ἀν.: Θὰ ῥθοῦνε τὰ *Γεναροφλέβαρο* καὶ θὰ δῆς τὸ κρῦο Γέρμ. Τὰ *Γεναροφλέβαρο* ἐγινε ὁ κλάδος Κάμπος Λακων. Μάν. || Ἄσμ.

Τὸ Μάη πάει 'ς τὰ κουκκιά, τὸν Ἀουστο 'ς τ' ἀβέλι καὶ τὰ Γεναροφλέβαρο 'ς τὶς τρυπες βαينوβγαίνει (ἐνν. ὁ ἄρκαλος, ὁ ἀσβός) Σέλιν.

γενᾶς ὁ, Δαρδαν. (Λάμψακ.) Θηλ. *γεν-νοῦ* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

Ὁ γενειοφόρος. Συνών. *γενάδας*, *γενᾶτος*, *γενειάτης*, *μουσαῖτος*.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. καὶ ὡς παρων. Κεφαλλ.

γενᾶτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Ἀφσάρ.) Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Μεσσ.) Στερελλ. (Δεσφ.) — Ἰ. Βενιζέλ., Παροιμ.², 184, 114. Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1, 253 Γ. Ξερόπ., Ὁ κακὸς δρόμ., 30 Κόσμος, 173 — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. *γινᾶτους* Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *γενᾶτε* Τσακων. (Πραστ.) *ενᾶτος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γένει* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶτος.

1) Ὁ γενειοφόρος ἐνθ' ἀν.: *Σὰ γινᾶτους παππᾶς εἶν' αὐτὸς* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Τοῦ κριμνύδ' εἶμι γινᾶτου* αὐτόθ. *Ἦρθε ὁ αἰ-Νικόλας μὲ τ' ἄσπρα don' ἐνάκια, τσι' ἐνᾶτοι χαιρετᾷ Νάξ.* (Ἀπύρανθ.) *Μὰ ἔνα γριῖδι ἐνᾶτο 'τον ἡ γριᾶ Παναιώτα* αὐτόθ. *Ἦγκι δύο, ἔνα γενᾶτε τσ' ἔνα σπανέ* (ἦσαν δύο, ἕνας μὲ μεγάλα γένια καὶ ἕνας σπανός) Τσακων. (Πραστ.) *Γενᾶτη γίδα* Πελοπν. (Μεσσ.) *Γενᾶτ' γίδα* Στερελλ. (Δεσφ.) *Ἔνας ψηλός, μαυρειδερός βοσκός μὲ τὰ γενᾶτα κι ἄγρια τραγιά του* Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. *Οἱ γινᾶτ' τρῶν τὰ ψάρια* (ἐπὶ τῶν πολυεξόδως διαιτωμένων, ὡς οἱ εἰς τὰς πόλεις καλῶς διαιτώμενοι κληρικοὶ) Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Ἄσμ.

Βρέ, καλῶς τον τὸ γενᾶτο | καὶ τὸ δασομουστακάτο Ἰων. (Κρήν.) Συνών. *γενάδας*, *γενᾶς*, *γενειάτης*, *μουσαῖτος*. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὥριμος Ἄνδρ.

γενέθλια τά, λόγ. σύνθηθ.

Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. *γενέθλιος* οὐσιαστικοποιηθέν.

Ἡ γενέθλιος ἡμέρα, ἡ ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τελουμένη ἐορτή: *Σήμερα ἔχω τὰ γενέθλιά μου. Σήμερα γιορτάζω τὰ γενέθλιά μου. Ἔχω γενέθλια.* Πβ. Εὐριπίδ. Ἰων, 653 «θύσαι θ' ἄ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν».

γενειάδα ἡ, κοιν. *γινειάδα* Σάμ. *γενᾶδα* Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) *ενειάδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ) *γενεάδα* Ζάκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ. Βυζ. Πρω. Δημητρ. *γεν-νεάδα* Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *γενειάς*. Ὁ τύπ. *γενεάδα* καὶ παρ' Ἑρωτοκρ. Α 617 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' οἱ δύο τοὺς ἐντροπιάσασι δίχως νὰ τοὺς γνωρίσου, | γιὰτ' εἶχαν εἰς τὸ πρόσωπον γενεάδες καμωμένες». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

